

Christine Nöstlinger

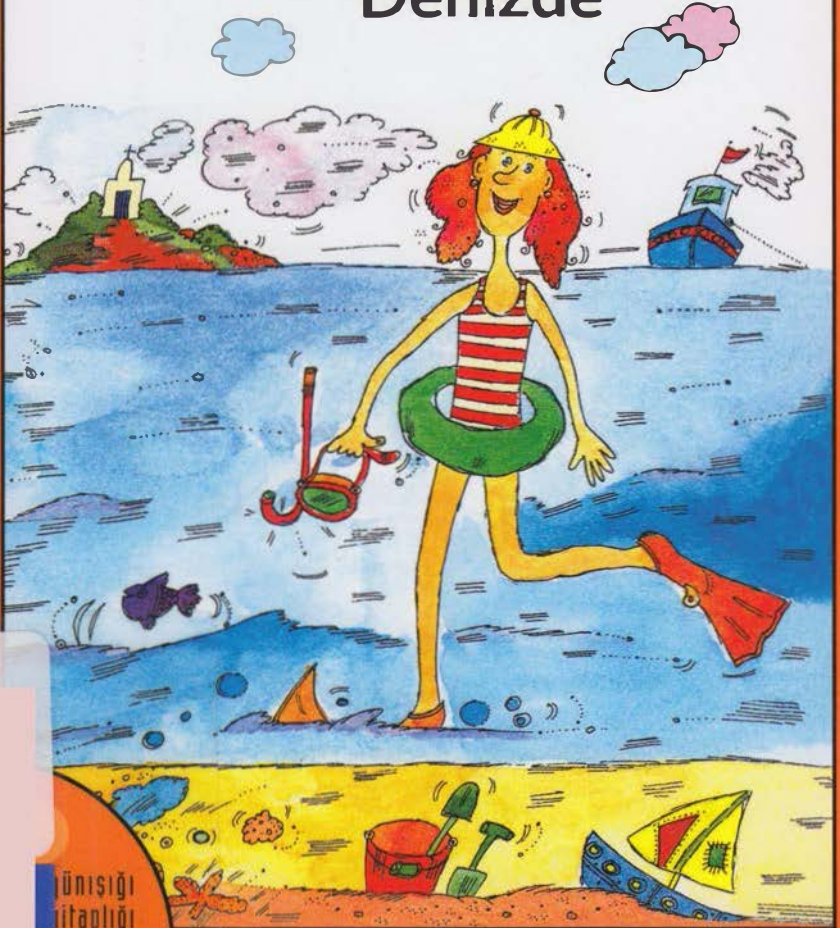
Resimleyen: Christiane Nöstlinger

2

Mini

Denizde

ünüsüğü
itaplığı

8 baskı

MiNi

Denizde

Çok ödüllü yazar **Christine Nöstlinger** bu sevimli diziyi, okumaya yeni başlayan çocuklar için kaleme aldı. Annesi, babası ve ağabeyiyle birlikte yaşayan Mini okula yeni başlamıştır. Her çocuk gibi o da bazen ağabeyiyle, bazen arkadaşlarıyla, bazen ailesiyle anlaşmazlıklar yaşar. Minik okurlar Mini'nin serüvenlerinde kendilerinden çok şey bulacak.

Mini'nin teni çok hassas olduğundan, Miniler deniz tatiline hiç gitmemiştir. Oysa, Mini'nin ağabeyi denize girmeyi çok istemekte, kardeşini suçlamaktadır. Mini güneşten korunacağına söz vererek ailesini deniz kıyısına gitmeye ikna eder. Ama ağabeyinin tatil ıvır zıvırını arabaya sığdırmak olanaksızdır...

Mini Dizisi

1 Mini ve Akşamın Kadı

2 Mini Denizde

3 Mini ve Doğum Günü Partisi

4 Mini Küçük Dedektif

5 Mini ve Yılbaşı Armağanları

6 Mini Kayak Tatilinde

ISBN 978-975-0227-72-5

9 789756 227725

Christine Nöstlinger

MiNi

Denizde

Resimleyen
Christiane Nöstlinger

Türkçe Yayın Editörü
Müren Beykan

Türkçesi
Elif Alankuş

Christine Nöstlinger

Günümüzün çok sevilen çocuk ve gençlik kitapları yazarlarından olan Nöstlinger, 1936'da Viyana'da doğdu. Çocukluğu savaş yıllarında geçti. Viyana Uygulamalı Sanatlar Akademisi'nde öğrenim gördü. Çocuk sahibi olduktan sonra kitap resimlemeye karar verdi. İlk kitabı çizimleriyle değil, yaratıcı öyküsüyle ilgi çekince, resimlemeyi bırakıp yazmaya başladı. Günışığı Kitaplığı büğüne dek, "Mini" dizisi dışında yazdığı pek çok kitabını da Türkçe'ye kazandırdı. İLK KİTAPLAR: *Küçük Korsan İşbaşında*, *Küçük Korsan Hazine Peşinde*, *Alev Saçlı Çocuk*. ÇOCUK ROMAN: *Kim Takar Salatalık Kral'ı*, *Konrad ya da Konserve Kutusundan Çıkan Çocuk*, *Konuk Değil Baş Belası*, *Lollipop*, *Süsi'nin ve Paul'ün Gizli Günlükleri*, *Aklından Düşünceler Geçen Çocuk*, *Saklı Miras*. GENÇ ROMAN: *Hadi Ama Baba!*, *İşte Şimdi Hapı Yuttum!*, *Arkadaş Dümeni*, *Kâğıt Uçakla Gizli Gizli Macera*, *Evde ve Uzakta*, *Curcuna Evi*.

Mini Dizisi 2 -- **MINİ DENİZDE**

Yazar: Christine Nöstlinger

Resimleyen: Christiane Nöstlinger • Türkçe yayını editörü: Müren Beykan

Almanca aslından Türkçeleştiren: Elif Alankuş

Redaksiyon: Suzan Geridönmez • Son okuma: Hande Demireş

Özgün adı: *Mini fährt ans Meer*

© Bibliographisches Institut GmbH, Mannheim, 1992, 2001

Türkçe yayını hakları: Günışığı Kitaplığı, 2006 • Yayın hakları, ©'nk Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Dachs Yayınevi'nden satın alınmıştır. • Tüm yayını hakları saklıdır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

1. baskı: Ağustos 2006, 8. baskı: Şubat 2014

(Her baskı 2000'er adet yapılmıştır.)

ISBN 978-975-6227-72-5

www.gunisigikitapligi.com

Kapak uygulaması: Boca Gürsel • Baskı öncesi hazırlık: Neslihan Özceylan

Baskı: Gecegen Basım 100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi 2. Cad. 202/A Bağcılar 34200 İstanbul (0212) 325 71 25 Sertifika: 120021

Günışığı Kitaplığı bir MİA Organizasyon Restorasyon Yayıncılık Ltd. Şti. kuruluşudur.

Sertifika: 1206-34-12439 • Profilo Plaza, Cemal Sahir Sok. 26/28 B3 Mecidiyeköy 34387 İstanbul

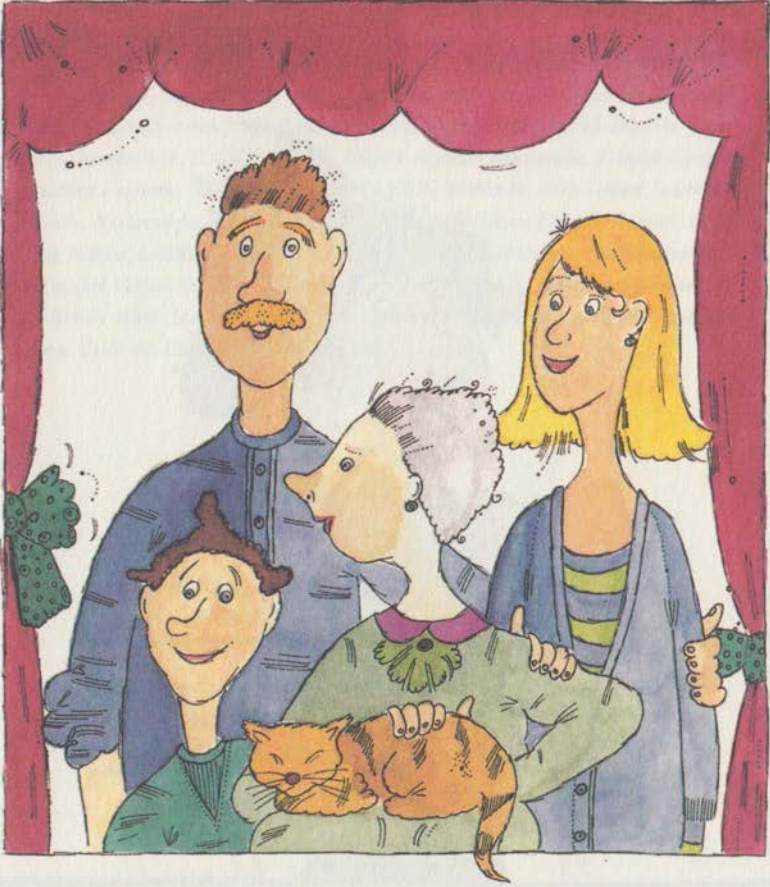
Telefon: (0212) 212 99 73 • Faks: (0212) 217 91 74 • E-posta: info@gunisigikitapligi.com

İşte Mini. Açık adıyla Hermine Zipfel.

Mini, ders yılını yeni tamamladı.

Bu, Mini'nin ailesi:

Annesi Lisi, babası Peter, ağabeyi Martin, kedileri Mırnav ve de anneanesi.

Mini çok uzun boylu bir kız. Eskiden, boyunun uzunluğundan utanırdı. Ama okula gittiğinden beri işler değişti. Çünkü, sınıfında ondan başka uzun boylular da var.

Hem, arkadaşı Maksi sık sık ona, "Mini, senin kadar uzun boylu olmak için neler vermezdim," diyor. (Maksi sınıfın en kısa boylu kızı!)

Yine de bazen ağabeyi Martin'in, "Sü-pürge Sopası" diye takılması Mini'yi kızdırabiliyor.

Kız kardeşinden daha uzun olmamak Martin'i çok rahatsız ediyor. Üstelik, ondan tam iki yaş daha büyük olduğu halde! Sürekli, "Haksızlık bu! Küçük olan, daha kısa olmalı!" diye söylenip duruyor.

Bugüne kadar Mini ve ailesi tatillerini hep çiftlikte geçirirlerdi. Mini bunu çok seviyordu. Ama Martin hiç memnun değildi. (Zaten Martin memnun olmamaktan zevk alıyor.)

Son tatillerinden beri neredeyse her hafta, en az on kez, "Gelecek yaz denize gitmek istiyorum! Dokuz yaşındayım ve daha denizi hiç görmedim!" diye sızlandı durdu Martin.

"Ne olmuş? Biz de denizi ilk gördüğümüzde yirmi yaşlarındaydık!" dedi anne ve babası önce. Sonra durumu şöyle açıkladılar: "Denize gitmemize olanak yok ki! Yani, Mini nedeniyle! Bunu kabul et artık!"

Mini'nin, ne yazık ki aşırı beyaz, çok hassas bir cildi var. Kızıl saçlı insanların

çoğunun cildi böyledir. Bu tür ciltler güneşe dayanıklı değildir. Hele, deniz kıyısındaki kızgın güneşe hiç değildir.

Ama, Martin bu konuda hiç anlayış göstermeye yanaşmadığı gibi, sürekli Mini'yi suçladı:

Mini buna dayanamadı ve annesiyle babasına, "Yine de denize gidelim!" diye teklif etti. "Ben de her gün bir kilo güneş kremine bulanırım! O da yetmezse, gider gölgede otururum!"

Martin o kadar sevindi ki, Mini'yi öptü. Oysa, hiç böyle şey yapmaz!

Anneleri en çok Portekiz'e gitmek istiyordu. Babaları Fransa'ya gitmek istiyordu. Martin mutlaka Türkiye'ye gitmek istiyordu. Mini içinse, nereye gidileceği hiç fark etmiyordu.

Öbür üçü aralarında anlaşamayınca, Mini atlası aldı; "Hangi sayfayı açarsam, oraya gideriz. Tabii orda deniz varsa! Tamam mı?" diye sordu.

"Tamam!" diye atıldı Martin.

"O tatili karşılayabilirsek tabii," dedi anneleri.

"Mesela, Akdeniz'e gitmek için dört kişinin uçak parasını karşılayamayız," dedi babaları.

"Amma cimrisiniz ya!" diye bağırdı Martin. (Martin, hesap işinde hiç iyi değildir. Dört uçak biletinin toplam ne ka-

dar tutacağını doğru dürüst hesaplayamaz.)

Mini, gözlerini sıkı sıkı kapattı ve atlası açtı.

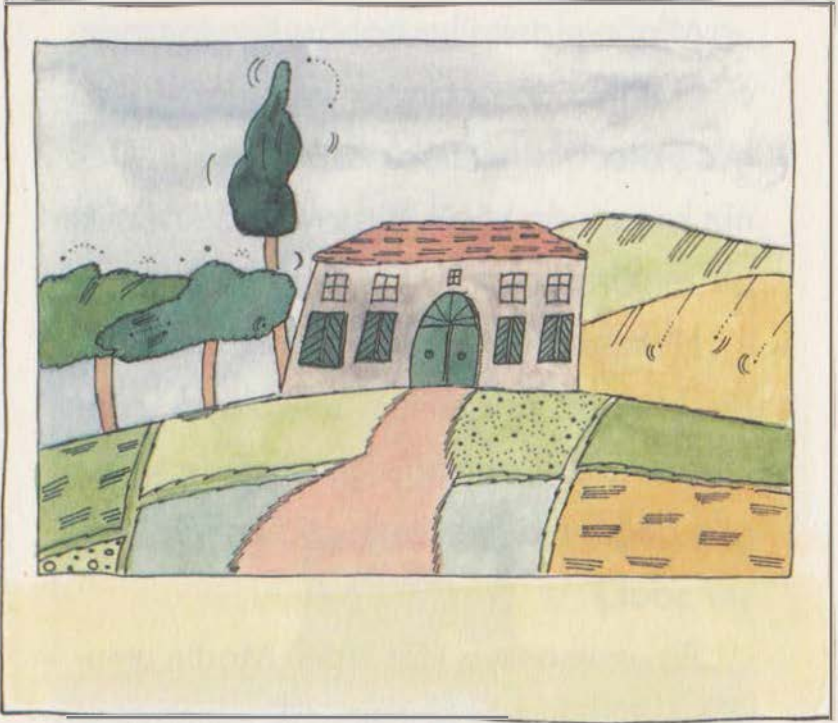
"İtalya!" diye bağırdılar hep bir ağızdan. Böylece tatil konusu halloldu.

Mini'nin anne ve babası tüm temmuz ayını İtalya'da geçirmek istiyorlardı. Annesi, otel fikrine sıcak bakmıyordu. Deniz kenarında küçük bir sayfiyede, küçük bir ev kiralamak istiyordu.

Haftalarca, uygun bir ev araştırdı oldu. Mini'nin annesi için bu kolaydı, çünkü bir turizm ofisinde çalışıyordu. (Her gün değil. Haftada yalnızca üç gün, beşer saat.)

Bu uzun arayış yüzünden Martin umudunu yitirmeye başlamıştı. "Annem karar verene kadar bütün evler kiralanmış olacak! O zaman biz de ancak çadırda kalabileceğiz!" diye sızlandı.

Ama derken bir gün, anneleri işten döndüğünde müjdeyi verdi: "Eveet, evimizi buldum! Her şey ayarlandı!"

Evin bir fotoğrafını da yanında getirmişti.

Martin hayal kırıklığı içinde, "Burda deniz nerde ki?" diye sordu. Deniz hemen evin kapısının önünde olacak diye düşünmüştü.

“Sahil yalnızca birkaç dakikalık uzaklıkta,” dedi annesi.

“Ama, Sandi’nin evi hemen denizin kıyısında!” diye bağırdı Martin. “Balkondan doğruca denize atlıyor!”

Babası güldü. “Sonra da bir balinanın sırtına binip Afrika’ya kadar gidiyordur herhalde!” dedi.

“Arkadaşım yalan söylemez!” diye haykırdı Martin.

Annesi de güldü ve, “Pek sana uygun biri değil o zaman,” dedi.

Martin buna içerledi. “Hepiniz aptalsınız!” diye bağırarak odasına koştu, kapısını hızla çarparak kapattı.

2 Temmuz’da artık zaman gelmişti. Mini sabah erkenden Mırnav’ı anneanne-

sine götürdü. Kedisi onlarla tatile gelemezdi. (Kediler yolculuktan hoşlanmazlar.)

Mini için Mırnav'dan ayrılmak hiç de kolay olmadı.

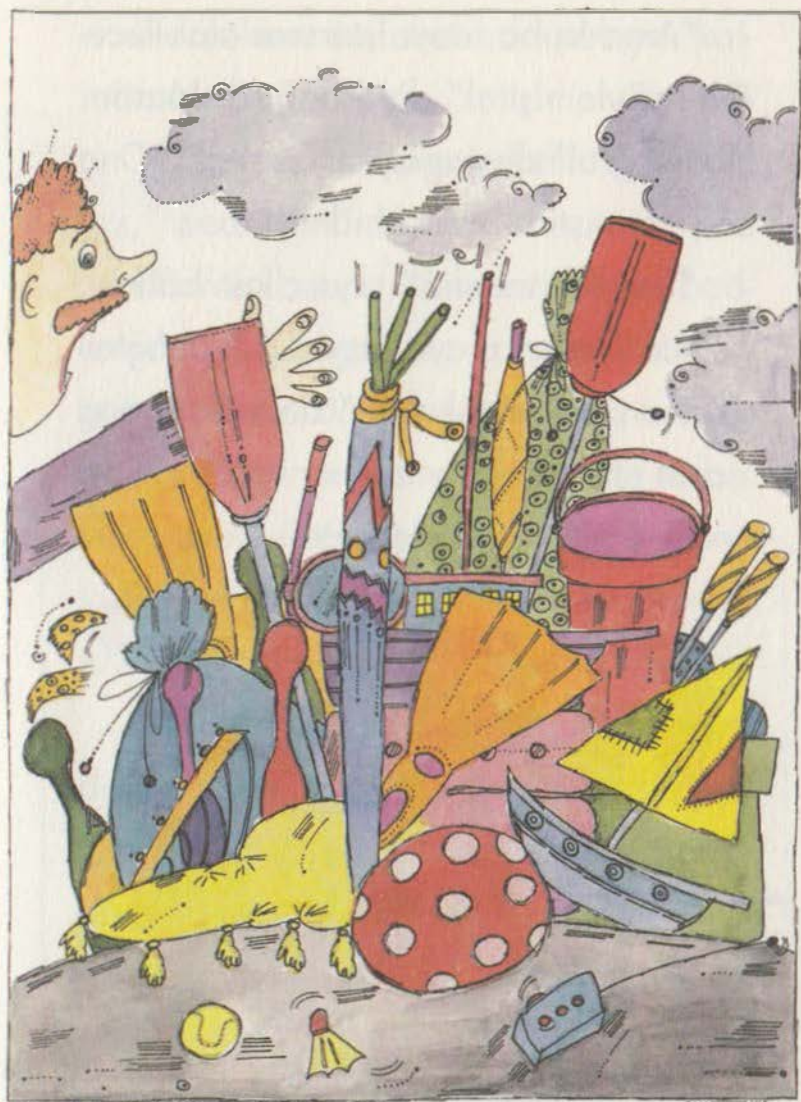
Vedalaşırken, anneannesi biraz ağladı. Mini'nin anneannesi sık sık ağlar. Bazen duygulandığı için, bazen alındığı, bazen de acıdığı için. Şimdi, kaygıdan dolayı ağlıyordu. Miniler denizde boğulabilirlerdi. Arabayla giderken otoyolda kaza geçirebilirlerdi.

Mini anneannesinden döndüğünde, annesi, babası ve Martin kapının önüne çıkmıştı bile. Arabanın yanında durmuş tartışıyorlardı.

Babası, Martin'in sürükleyip getirdiklerini bagaja koymak istemiyordu. "Söz konusu bile olamaz! Bizimki insanlar için bir araç, yük taşımak için değil! Bu deliliğin daniskası!"

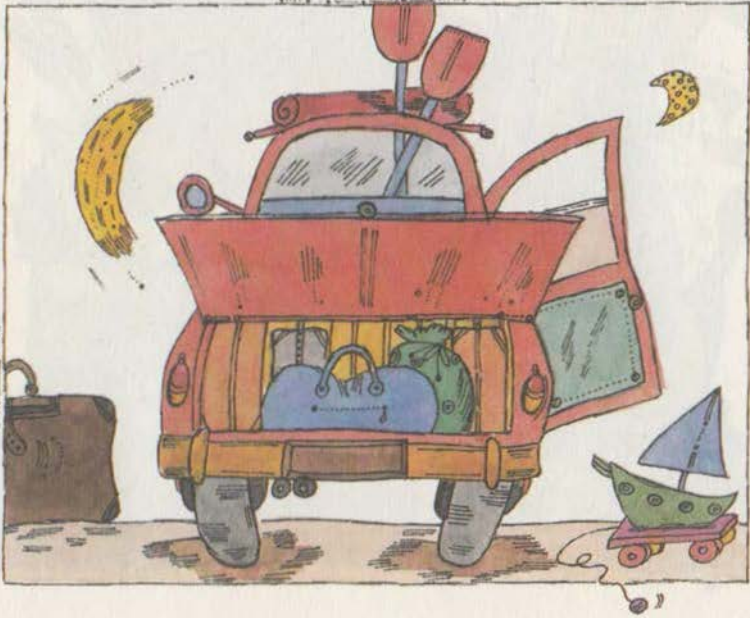
Martin'in "deliliğinin daniskası" şunlardı: Bir futbol topu, bir hentbol topu, bir Yerli çadırı, iki çift palet, bir raketbol takımı, bir şişme bot ve iki küreği, bir bowling oyunu, bir hamak, bir şişme yatak, iki uzaktan kumandalı yelkenli, bir sürü tenis topu ve bunlara ek olarak kutu ve torbalarda daha bir dolu küçük İVİR ZIVİR.

“Ama baba, neyi istersem alabileceğimi söylemiştin!” diye bağırdı Martin.

“Doğru!” diye onayladı annesi. “Ona söz vermiştin. Ben şahidim!”

“Tamam, tamam!” diye çıkıştı babası. “Bütün bunları oraya nasıl sığdıracağımı gösterin bana bakalım!” diyerek bagajı işaret etti.

Gerçekten de, arabada pek yer kalmamıştı!

“O halde, üst bagaj demirini almalıyız,” dedi Mini’nin annesi.

Mini’nin babası söylene söylene, bodrumdan üst bagajı ve kancalı lastikleri getirdi. Daha da çok söylenerek, üst bagajı arabanın tepesine monte etti. İki büyük bavulu üstüne yerleştirdi ve kancalı lastiklerle sabitledi. Sonra da, Martin-ıvırzıvırını arabanın arka bagajına tıktırdı.

Babaları söylenip dururken, anneleri de durmaksızın, “Amma iyi başladık! Çok keyifli bir yolculuk olacak besbelli!” diye homurdanıyordu.

Ama, tüm eşyayı arabaya sığdırdıktan sonra Mini’nin babası söylenmeyi kesti ve tekrar eski mutlu haline döndü. Mini’

nin babası çok kolay sinirlenir. Ama o kadar da kolay sakinleşir.

“Başardık!” dedi keyifle gülerek.

Mini, uzun araba yolculuğundan pek hoşlanmaz. Özellikle de, çok sıcak havalarda. O gün de çok sıcaktı. “Camı açabilir miyim?” diye sordu.

“Elbette,” dedi babası.

Ama camı daha birazcık indirmişti ki, Martin, “Çok gürültü var! Rüzgâr da yapıyor! Kulaklarım ağrıyor!” diye yakındı.

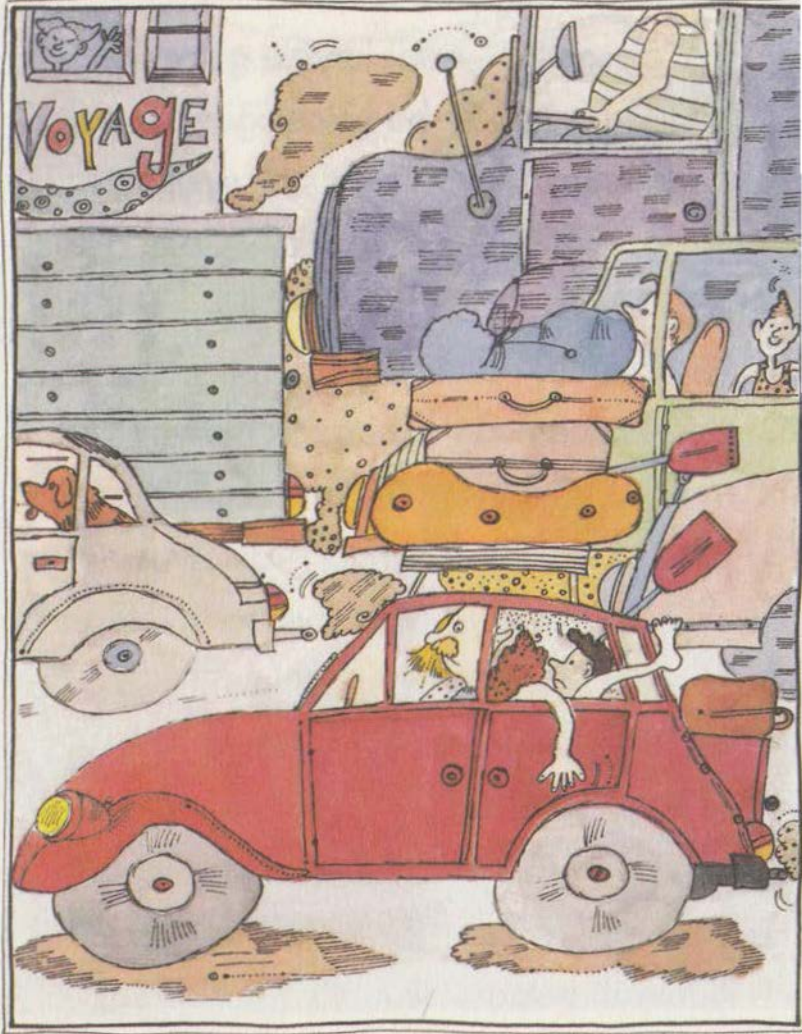
Bunun üzerine Mini, pencereyi tekrar kapadı, tişörtünü ve pantolonunu çıkardı.

“Denize ulaşmamız ne kadar sürer?” diye sordu.

“Yaklaşık sekiz saat,” dedi annesi.

“Tabii, eğer trafik sıkışmazsa,” dedi Mini’nin babası da.

On dakika sonra trafik sıkıştı!

“Şimdi artık rüzgâr yapmaz,” dedi Mini ve camı tekrar indirdi. Yolculukları kaplumbağa hızında sürüyordu. Mini saatine baktı. 111 sayılı kilometre tabelasını geçtiklerinde saat dokuzu üç geçiyordu. 112. kilometre tabelasına vardıklarındaysa, saat dokuzu dokuz geçmişti.

“Bir kilometre için altı dakika gerekiyorsa, on kilometre için altmış dakika gerekecek; yani tam bir saat,” dedi Mini.

“O zaman yüz kilometre için tam on saat gerekecek!” dedi annesi de.

“Ağzınızı hayra açın!” diye sızlandı Mini’nin babası.

Derken, 116. kilometreden itibaren trafik akmaya başladı. Mini, Martin’in kulakları yüzünden yine camı kapatmak

zorunda kaldı. Böyle cehennem sıcakları neden bu çocuğu hiç rahatsız etmiyor acaba, diye düşündü.

Martin keyif içinde yanında oturmuş, hem *Miki Fare* dergisi okuyor, hem kulaklıklı kasetçalarını dinliyordu. Mini, ağabeyini incelerken birdenbire gözleri fal taşı gibi açıldı!

“Aptalca şakalar yapma!” dedi annesi.

“Ama baksana!” diye bağırdı Mini. Martin’in pantolonunu işaret etti. “Kakası her yerden dışarı fışkırıyor.”

“Aman Tanrım! Aman Tanrım!” diye yakındı annesi.

Martin, annesinin ve Mini’nin neden ona böyle dehşetle baktıklarını anlamak için kulaklığını çıkardı.

Martin pantolonuna yapmamıştı elbette. Yalnızca yanına biraz yolluk almıştı: Büyük bir kalıp sütlü çikolata. Bunu birkaç parçaya bölüp, pantolonun çeşitli ceplerine sokuşturmuştu. İkişer sırasını arka ceplerine, ikişer sırasını da ön ceplerine. Araba o kadar sıcak olduğu için de, çikolata parçaları tamamen erimişti.

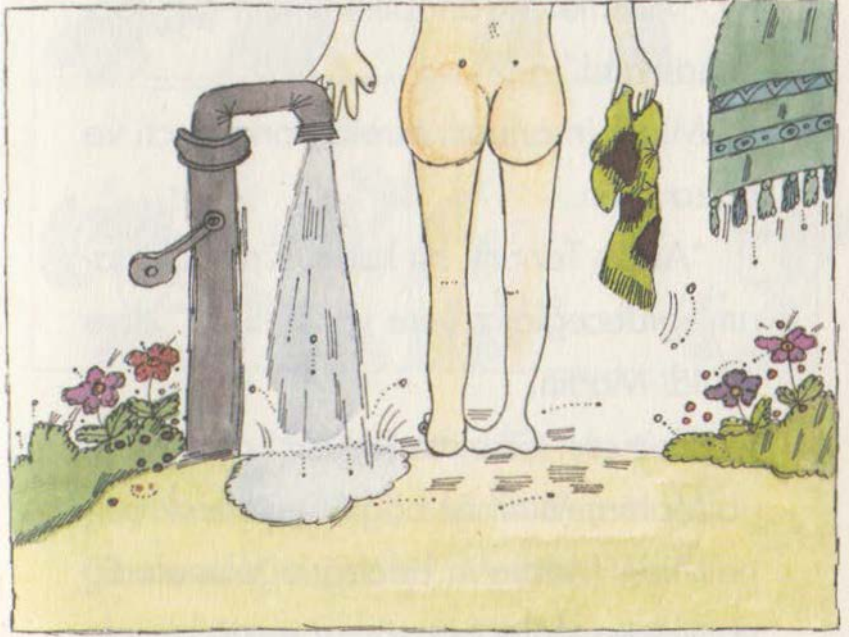
"Ne aptal çocuk!" diye kızdı babası.

"Mini, *Miki Fare* dergisini poposunun altına koy," dedi annesi. "Yoksa, koltuk da kirlenecek!"

Ancak, Martin'in altındaki koltuk çoktan kahverengi lekeler içinde kalmıştı.

Mini'nin babası en yakın park alanına yöneldi. Orada annesi, Martin'i tamamen soyup, çikolatayı vücudundan yıkayarak çıkardı.

Mini araba koltuğunu temizledi. Babası da yine söylenip durdu. Çünkü, Mar-

tin'in temiz tişörte ve pantolona ihtiyacı vardı. Bunlar bavuldaydı ve bavul da arabanın tepesindeki bagajdaydı.

En sonunda araba ve Martin temizlendi, bavul yine üst bagaja yerleştirildi.

Mini'nin babası, "Sen sür," dedi eşine. "Aileme dayanabilmek için güç toplamalıyım!"

Mini'nin annesi direksiyona geçti ve gaza bastı.

"Aman Tanrım, bir kadın sürücü! Umarım, gideceğimiz yere varabiliriz!" diye takıldı Martin.

"Sen sus, Çikolata Kakalı!" dedi Mini.

Martin, Mini'nin böğrüne yumruk attı.

Mini, Martin'in bacağını tekmeledi.

Martin, Mini'nin saçını çekti.

Mini, Martin'in kulağını büktü.

Martin, Mini'nin kolunu ısırıldı.

Anneleri emniyet şeridine geçti, durdu ve, "Dövüşen incek!" diye bağırdı.

Bunun üzerine, Mini ve Martin kavgayı kestiler. Mini, Martin'den olabildiğince uzağa çekildi. Martin, Mini'den olabildiğince uzağa çekildi. Anneleri de yeniden anayola çıktı.

Martin, "Seninle sonsuza dek düşmanınız artık, Süpürge Sopası!" diye tısladı Mini'ye.

Mini, "Sonsuzluk çarpı iki artı bir, sıçırtağan cüce, sen de!" diye geri tısladı. Sonra da, kafasını çevirip pencereden dışarıyı seyretmeye başladı. Annesinin solladığı arabaları sayıyordu.

606'da esnemeye başladı. 707'de gözleri kapandı. Koltuğun üstüne top gibi kıvrıldı.

"Benim alanıma yattı," diye mızızlandı Martin.

"Hiç de değil," diye mırıldandı Mini.

Martin arka koltuğun ortasındaki kolçağı aşağıya indirdi, Mini'nin ayaklarının üstüne bastırdı.

"Ahh, delirdin mi sen?" diye haykırdı Mini.

"Benim alanıma girmeseydin, canın yanmazdı!" diye karşılık verdi Martin.

Babaları arkaya dönüp bağırdı:

Martin, "Patapatçı ne demek?" diye sordu.

Babası, "Çocuk pataklayan kimse," diye cevap verdi.

Martin, "Çocuk pataklamak yasaya aykırıdır," dedi.

Annesi de, "Patapatçılar yasa falan takmazlar," dedi.

Mini, kendi yarısına sığmak ve Martin'e söylenme nedeni bırakmamak için koltuğunda biraz daha büzüldü. *Yanı başımda bu varken, yolculuğa uyanık dayanamam. Mutlaka uyumalıyım, diye düşündü.*

Böyle düşünene düşünene uyuyakaldı.

İtalya sınırında, annesi gümrük memurlarına pasaportlarını gösterirken uyandı ancak. Martin'e, "Denize daha ne kadar var?" diye sordu, esneyerek.

"Bilmiyorum," dedi Martin.

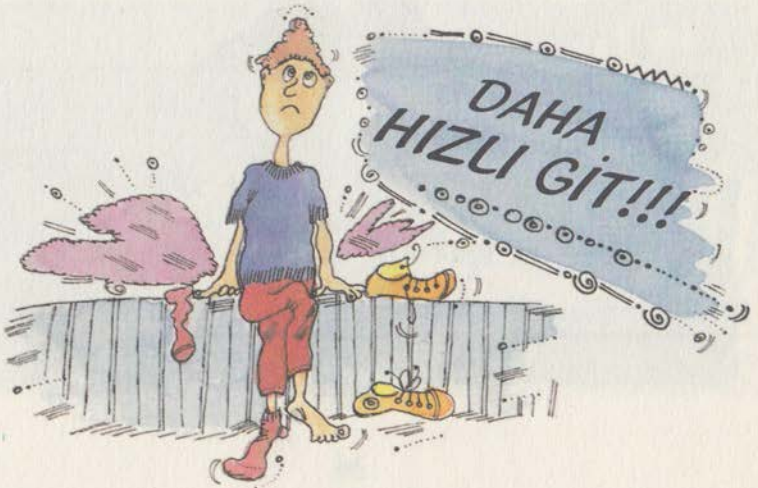
Mini bunu, anne ve babasına sormak istedi; ama onlar tam o sırada arabadan inip yer değiştirdiler. Mini'nin annesi direksiyon sallamaktan bıkmıştı.

Annesiyle babası tekrar arabaya yerleşmişlerdi ki, Martin, "Çişim geldi! Acil!" diye seslendi.

"Benim de!" dedi Mini.

"İyi de, bunu daha önce söylemeniz gerekirdi," diye seslendi babaları. "Sınırı geçtik artık! Geri dönemem! Bir sonraki otoyol tesisine kadar beklemek zorundasınız!" Sonra da yola devam etti.

Martin yerinde kıpır kıpır kıpırdanıyor ve sızlanıyordu:

Babalarının dört kez daha durması gerekti. Birincisi, çiş yapmak için. İkincisi, benzin almak için. Üçüncüsü, anneleri susadığı için. Dördüncü kez de, otoyoldan Larucca yönüne saptıklarında, en kısa yolu sormak için. Orası, annelerinin küçük evi kiraladığı yerd.

Mini'nin babası, Larucca'yı çabucak buldu.

Mini, kasabanın tabelasını gördükten hemen sonra denizi de gördü.

Mini ve Martin denize daha yakından bakmak istediler. Ancak, anne ve babaları, önce eve daha yakından bakmak istediler. Annelerinde Larucca'nın haritası vardı. Bunun üstünde, evin bulunduğu sokak kırmızı kalemle işaretlenmiş, ev de daire içine alınmıştı.

Anne ve babaları, çocukların itirazlarına kulak asmayıp, denizi arkada bırakarak, kasaba merkezine doğru yola devam ettiler.

Ancak, evin önüne kadar arabayla gidemediler. Orası trafiğe kapalı bir ya-ya alanıydı.

Babaları arabanın tepesinden bavul-ları indirdi ve bagajdaki çantaları çıkar-dı. Anneleriye, bagajdan Martin-ıvır-zı-vırını çıkarıp arabanın yanına koydu.

Mini'nin babası bavulları, annesi çan-taları yükledi. Sonra da yola koyuldular.

Önce Martin, söylenenleri algılayamadı! Ancak, tüm ıvır zıvırını tek başına taşıması gerektiği kafasına dank edince, orta ölçekli bir öfke krizine tutuldu.

"Sus artık! Nasılsa sana yardım edeceğim," dedi Mini. "Birlikte hallederiz!"

Ancak, bütün bu eşyayı taşımak için Mini ve Martin'e on tane kol gerekirdi. "Zalimlik bu," diye çıkıştı Martin.

"İki kez gidip geliriz artık," dedi Mini.

"Ee, eşya çalınmasın diye kim gözcülük edecek, ha?" diye bağırdı Martin.

"Sen git, ben dururum," diye önerdi Mini.

"Tamam," dedi Martin, "ben dururum, sen gidersin!"

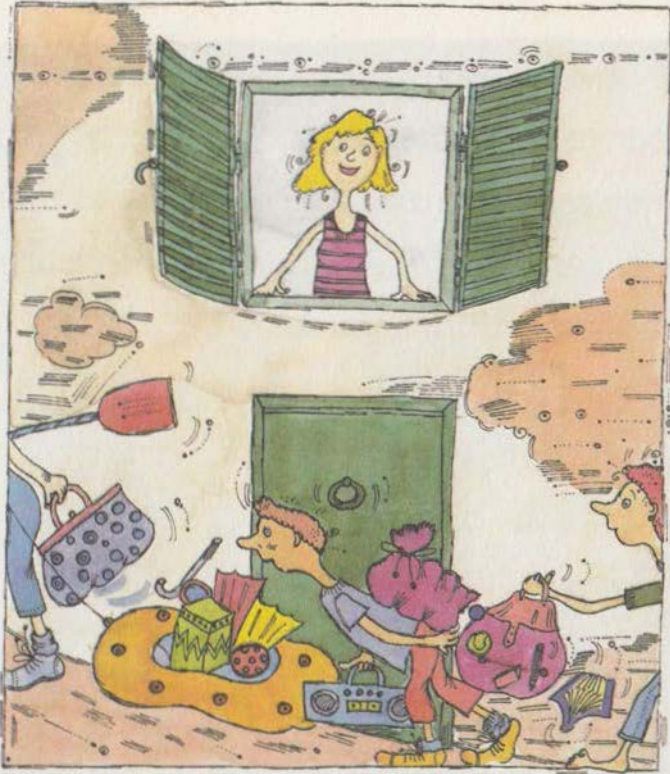
"Neden ben taşıyayım?" diye sordu Mini. "Hepsi senin eşyan."

"Yoksa seni şişme botuma bindirmem de, ondan," dedi Martin.

Bunun üzerine Mini, Martin'in tüm eşyasını ona yüklemesine ses çıkarmadı.

Üstelik Martin zevzeği, "Oflama! O kadar da ağır değil!" deme terbiyesizliğini de gösterdi.

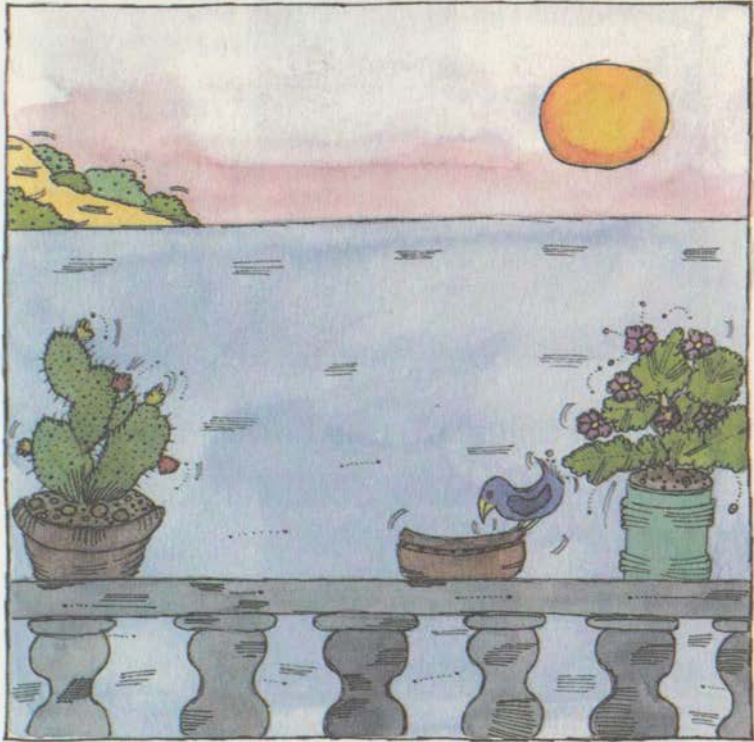
Neyse ki, babaları tam o sırada geri geldi. Martin'in her şeyi yalnız taşıyama-

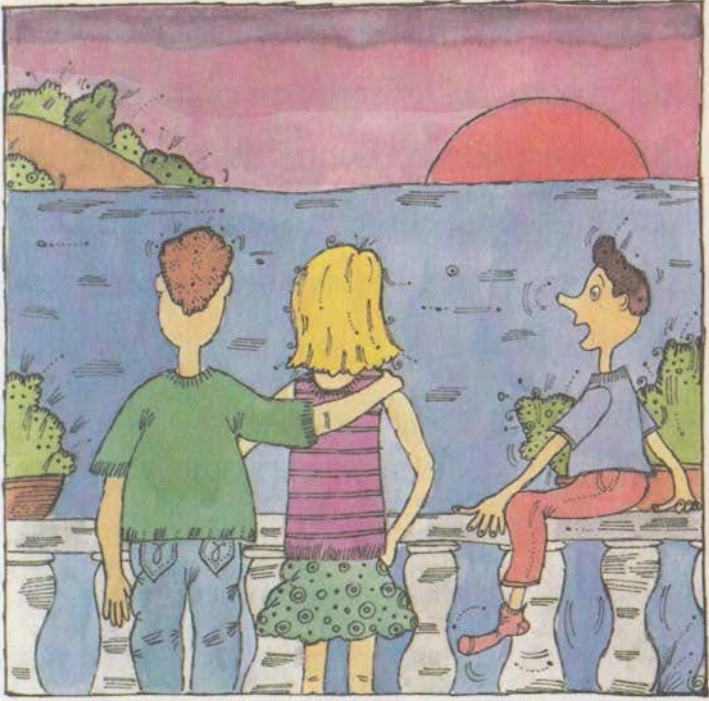

yacağını anlamıştı. Üçü birden, tepeleme yüklenmiş eşeklere döndüler. Görenler onlara gülüyordu.

Anneleri de küçük evin penceresinden dışarı bakıyordu; üçünün halini görünce, o da güldü.

Evin giriş katında, büyük bir mutfak, banyo ve tuvalet vardı. Birinci katta da, muhteşem manzaralı iki oda. Odalardan biri balkonluydu. Oradan da nefis bir manzara görünüyordu.

Tam da güneş, denizin üstünde batmak üzereydi. Kocaman ve kıpkırmızıydı. Mini'nin anne ve babası bu görüntüye bayılmışlardı. "Ah, ne güzel!" diye bağırdılar.

Ama Martin, "Acıktım!" diye bağırdı.

Mini, akşam yemeğine gidemeyecek kadar yorgundu. Bavuldan pijamasını ve ayıcığını çıkardı. "Ben evde kalacağım! Hangi yatak benim?" diye sordu.

Babası, "İyi birer anne baba olduğumuzdan, balkonlu odayı size veriyoruz!" dedi.

Martin'se, "Balkon kapısının yanındaki yatak benim!" dedi.

Bunun üzerine Mini, öbür yatağa yatı ve hemen uyudu. Martin, annesi ve babası yemekten döndüğünde bile uyanmadı.

Ancak, Martin'in bağırılarıyla uyanıydı. Gecenin bir yarısında! Dışarısı zifiri karanlıktı. Odanın içiyse aydınlıktı! Yoğun bir pervane sürüsü, çevrede uçuşup duruyordu.

Küçüklü büyüklü, kahverengili siyahlı,
kılılı kılsız pervaneler!

Martin yatağında, örtüsünün altından
bağırıyordu:

Sonunda, Martin'in bağıırışı annesini uyandırdı. Annesi yatağından kalktı geldi ve odanın ışığını kapattı.

Esneyerek, "Martin, sana ışığı açmaman gerektiğini söylemiştim!" dedi. "Işık hayvancıkları çeker."

Martin, "Şimdi gerçekten gittiler mi?" diye sordu.

"Şimdi gerçekten gittiler," dedi annesi; sonra, esneye esneye odasına geri döndü.

"Ne aptalca bir yer burası ya!" dedi Martin.

"Sen ışığı kapatmazsan, bunda yerin ne suçu var," dedi Mini. Sonra da, "Bu yaratıkların gerçekten gittiğini sanmıyorum. Belki de hepsi örtünün üstünde bekliyordur!" diye ekledi.

Bunun üzerine, Martin yeniden bağırmaya başladı. Annesi tekrar geldi.

"Şimdi ne oldu?" diye sordu.

Mini kıkırdadı. "Hiçbir şey olmadı," dedi. "Martin korkağın teki, o kadar."

Martin'i sakinleştirmek için, annesinin balkon kapısını kapatıp, lambayı açması gerekti. Martin, uçuşan böceklerin gerçekten gittiğine emin olabilsin diye. Ancak, Martin odayı iyice inceledikten sonra ışığı kapattı ve balkon kapısını yeniden açabildi.

"Amma da ödleğ şeysin!" dedi annesi odadan çıkarken. Bu, Mini'ye çok iyi geldi. *Şu kendini beğenmiş ukalaya uygun bir isim bulundu nihayet,* diye düşündü.

Ertesi sabah Martin kelebek korkusunu kabul etmedi ve utanmadan da yalan söyledi. "Ben, Mini korktuğu için anemi çağırdım," dedi.

Annesi Mini'ye göz kırptı.

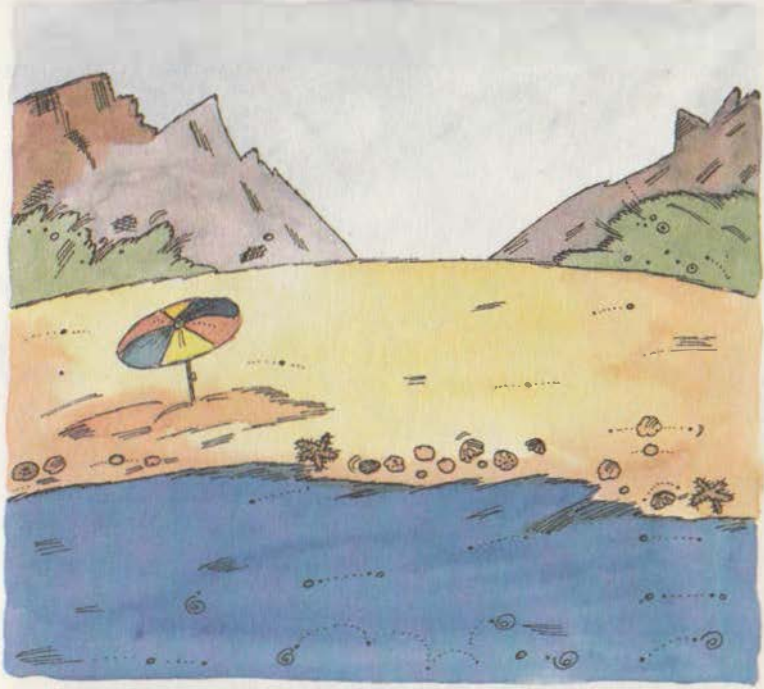
Bunun anlamı şuydu: *Bırak konuşsun! Gerçekte ne olduğunu ikimiz de biliyoruz nasılsa!*

Mini başıyla onayladı.

Bunun da anlamı şuydu: *Tamam, ödle kendince hava atsın bakalım!*

Kahvaltıdan sonra ailecek plaj aramaya koyuldular. Hem güneş, hem gölge bulabilecekleri bir plaj arıyorlardı. Anne, baba ve Martin için güneş. Mini için gölge. Ama böyle bir plaj yoktu. Yüzmeye uygun bir sürü küçük koy vardı. Ama hepsi güneşliydi, hiç gölge yoktu.

Mini'nin annesi, "Ancak akşamüstüne doğru gölgelenmeye başlar," diye yakındı.

"Yerli çadırını bu yüzden yanımıza aldım," dedi Martin. "Bunun içinde Mini gölgede oturabilir."

Anne ve babası bu fikri "süper" buldular.

Ancak Mini için, çadırda oturmak ve kumdan kale yapan ağabeyiyle babasını seyretmek hiç de "süper" değildi.

Yabancı çocuklar, hayretle yanına gelip, merakla soruyorlardı: "Neden bunun içinde oturuyorsun?"

Kimisi yabancı dilde bir şeyler söylüyordu. Onlar da aynı şeyi merak ediyorlardı, kesin.

Yarım saatin sonunda artık Mini dayanamaz olmuştu. Çadırın içinden çıktı ve annesine, "Güneş yakarsa yaksın, bana ne!" dedi.

"Suya gir. Suyun içinde güneş yakmaz," dedi annesi.

Mini dehşetle, "Başımı da mı soka-
yım?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıtladı annesi. Şapka-
sını çıkardı. "Başın suyun üstünde, şapka
da başında olmalı!"

"Hayır!" diye haykırdı Mini. "Şapka
başımda yüzersem, bütün çocuklar ba-
na güler!"

Annesi buna ikna oldu. Ancak, "Bir
şey daha var," diye ekledi. Plaj çantasın-
dan üç tüp çıkardı. "Sana harika bir sa-
vaş boyaması yapacağız."

Bu tüplerdekilere, "güneş koruyucu"
deniyordu. Birinde kırmızı, öbüründe ye-
şil, ötekinde de mavi krem vardı.

"Bunlar kesinlikle güneş ışınlarını ge-
çirmez," dedi Mini'nin annesi.

Ancak ne yazık ki, üç tüpte de fazla

krem kalmamıştı. Annesi, Mini'nin henüz daha başını, boynunu, omuz ve kollarını

kremlemişti ki, hepsi tükendi. Yine de, yüzmek için yeterliydi. Böylece Mini, öğlene kadar hep denizde kaldı.

Öbür çocuklar şaşkınlıkla Mini'yi inceliyorlardı. Ama ona gülmüyorlardı.

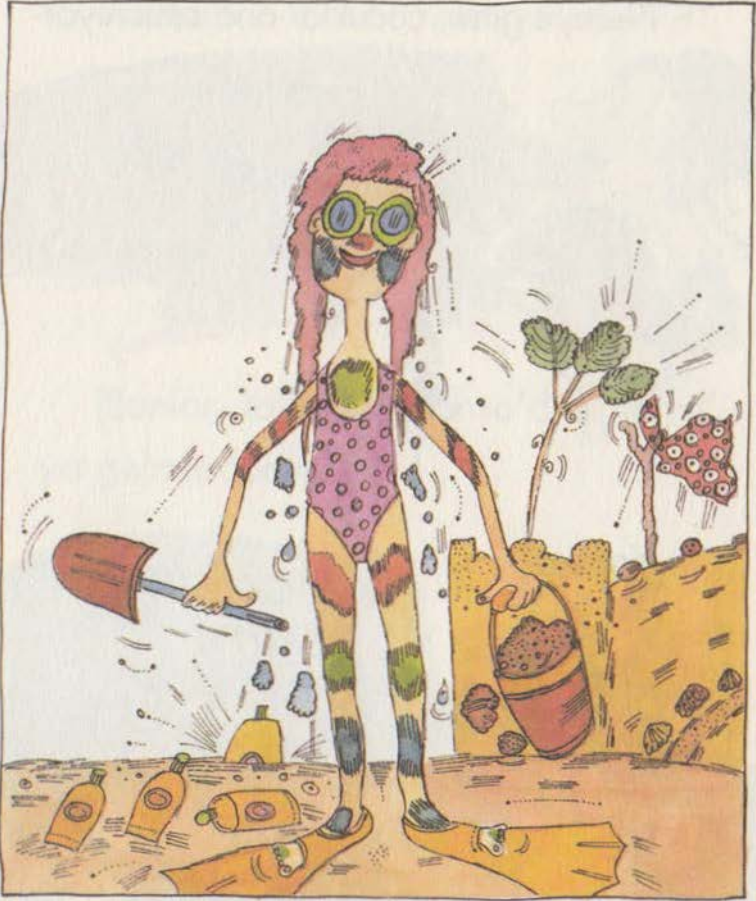
Hepsi Mini'ye imreniyordu! Onlar da savaşçı gibi boyanmak istiyorlardı.

Tabii, herkesten önce de Martin.

Ama, "Güneş koruyucular müthiş pahalı; eğlencesine sürülemez," diye açıkladı annesi.

Ertesi gün babası, Mini yalnızca denizin içinde kalmak zorunda olmasın, kumsalda da oynayabilsin diye, eczaneden pek çok güneş koruyucu aldı.

Martin, babasının Mini için bu kadar çok para harcamasına fena halde içerledi. "Bari böyle sıırık gibi uzun olmasaydı! O zaman bize daha ucuza gelirdi!" dedi.

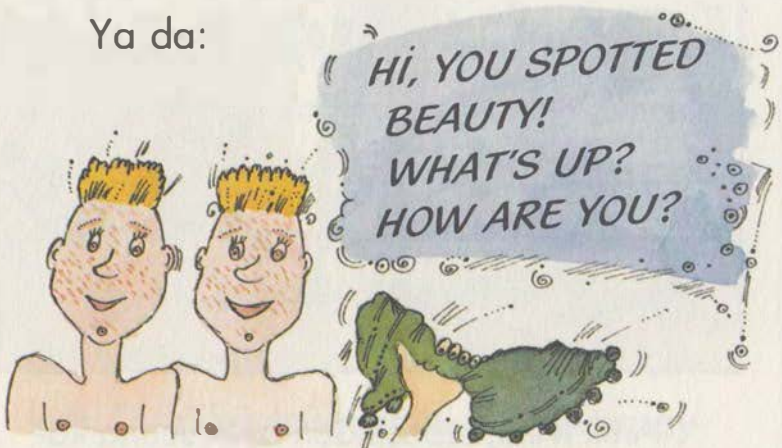

Artık Mini, tepesinden ayakucuna kadar savaş boylarına bulanmış bir halde her gün plajdaydı.

Nereye gitse, çocuklar ona sesleniyordu:

Ya da:

(Bunlar, tatil için İngiltere'den İtalya'ya gelmiş çocuklardı.)

Ya da:

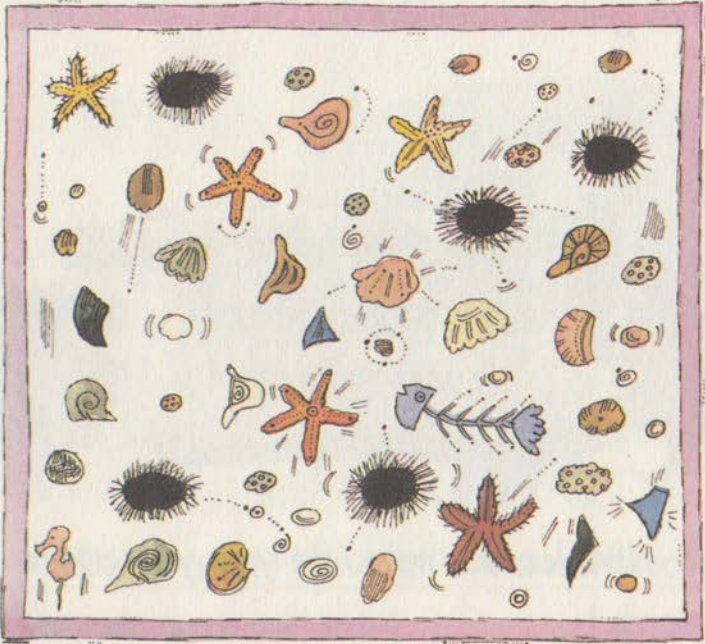
(Bunlar, tatil için Fransa'dan İtalya'ya gelmiş çocuklardı.)

Ya da:

(Bunlar da, İtalya'da yaşayan çocuklardı.)

Martin'le Mini de iyi anlaşabiliyorlardı artık. Ortak bir hobi edinmişlerdi. Koleksiyon yapmak için bir şeyler toplamaya başladılar: Midye kabukları, çakıl taşları, denizminareleri, denizyıldızları, denizkestaneleri ve kumsalda bulabilecekleri daha pek çok şey.

Topladıklarını odalarının balkonunda depoladılar.

Balkon gnbegen daha da kötü kokmaya başlamıştı. l denizyıldızları ve l denizkestaneleri o kadar berbat kokuyordu ki! Özellikle de, Martin'in bulunduğu büyük l balık iğrenç kokuyordu.

Anne ve babaları sürekli evin iini koklayıp duruyorlardı. "Bir yerden korkunç bir koku geliyor," diye yakınıyorlardı. "Ne olabilir ki bu?"

Balkonda neler depolandığından ikisinin de haberi yoktu. Martin'le Mini'nin yalnızca çakıl taşı ve midye kabuğu topladığını sanıyorlardı.

Bir akşam Mini, "Umarım, annem koleksiyonumuzu fark etmez," diye kaygısını belirtti Martin'e.

Martin onu yatıştırdı. "Merak etme, koku geçecek," dedi. "Etli kısımların kuruması gerekiyor. Güneşin altında çabucak hallolur."

Ama ne yazık ki, anneleri güneşten daha çabuk davranıp, koku deposunu fark etti. Kokuyu solumamak için ağzını, burnunu bir başörtüsüyle kapattı. Lastik eldivenler giydi ve koleksiyonun hepsini iki büyük siyah çöp poşetine doldurdu. Onları da evin önüne taşıdı. Çöp arabası alabilsin diye.

Midyeler, denizminareleri ve çakıl taşları bile çöp poşetlerindeydi! Hatta, denizde köşesi kenarı tamamen körelmiş renkli cam parçaları da! Mükemmel beyazlamış yengeç kısıkaçı da!

Martin ve Mini babalarıyla alışverişe

gittikleri için, evde olup bitenden haberleri yoktu! Peynir, ekmek ve içeceklerle küçük eve döndüklerinde, çöp poşetleri kapının önünde duruyordu. Anneleri de kapıda bekliyordu ve çok çok öfkeliydi.

Martin ve Mini avaz avaz zırlamaya başladılar!

“Hiç değilse, çakıllarla midyeleri almamıza izin ver, anne!” diye hıçkırıyordu Martin.

“Ve kalp biçimli kırmızı cam parçasını!” diye hıçkırıyordu Mini.

Anneleriye, “Eğer birinizin bunlara el attığını görürsem, parmaklarınızı kırarım. Anlaşıldı mı?” dedi.

Yine de Martin, çöp poşetlerine doğru atıldı. Birini sağ kolunun altına, öbürünü de sol kolunun altına aldı. Annesi onu yakalayamadan sokağa fırladı ve kalabalığın arasından aşağıya doğru koştu. Gözden kayboldu.

“Olamaz!” diye haykırdı annesi.

Mini ve babası, plaja kadar Martin’in

arkasından koştular. Orada ona yetiştiler. Plajda kimseler kalmamıştı. Akşam olmuştu. Martin hıçkırıyordu: "En sevdiğim şeylerin atılmasına izin vermem!"

Mini de, "Sırf, birazı kokuyor diye!" dedi.

Babaları, "Haydi bakalım, o halde işbaşına!" diye iç çekerek poşetleri yere boşalttı.

Poşetleri suda çalkaladılar. Her taşı, her midyeyi, her denizminaresini yıkadılar. Babaları, poşete koyma izni vermeden önce parçaları tek tek kokladı.

Neyse ki, burnu pek hassas değildi. Bu yüzden, çiçek gibi kokmayan bir sürü şey de poşetlere geri konmuş oldu.

Sonra, poşetleri arabaya götürüp bagaja yerleştirdiler.

"Bu bizim sırrımız olsun!" dedi babaları.

"O zaman annemin arkasından dolap çevirmiş olmaz mıyız?" diye sordu Mini.

"Pek değil," dedi babası. "Anneniz kötü kokuya karşıydı. Şimdi kötü kokan bir şey kalmadı!"

"O zaman anneme anlatabiliriz," dedi Mini.

“Eve döndüğümüzde ona sürpriz yaparız,” dedi babası.

Ve öyle de oldu!

Temmuzun son günü Miniler evlerine geri döndüler. Anneanne onları bekliyordu. Mırnav'ı getirmiş ve yemek hazırlamıştı. Martin, Mini, anne ve babaları ağır eşyayı yüklenmiş merdivenlerden çıkarırken, o da dairenin kapısında bekliyordu. Mırnav da kucağındaydı.

Mini, “Mırnav!” diye haykırarak, anneannesine kedisine doğru atıldı. O sırada siyah çöp poşeti elinden düştü ve midyeler, cam parçaları, denizminareleri takur tukur merdivenlerden aşağıya

yuvarlandı. İkinci

kattan, ta

giriş katına kadar!

"Hepsini tek tek yıkadık!" diye bağırdı Martin.

"Tamamen kokusuz!" diye bağırdı babaları.

"Sana sürpriz!" diye bağırdı Mini de. Bunun üzerine Mini'nin annesine gülmekten başka yapacak şey kalmadı. "Eh o halde, çok teşekkür ederim!" dedi.

